

Forfatter: Paludan-Müller, Jens

Titel: BREV TIL: Paludan-Müller, Jens FRA: Paludan-Müller, Jens (1798-07-24)

Citation: Paludan-Müller, Jens: "BREV TIL: Paludan-Müller, Jens FRA: Paludan-Müller, Jens (1798-07-24)", i *Breve fra Jens Paludan-Müllers Forlovelsestid*, s. 273. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991714-000-shoot-L0019917140000131.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Jens Paludan-Müllers Forlovelsestid

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Førslevd. 24 July 98.

Du min elskede Jens! Du har ret, et fuldt Hierte er Livets høyste Lykke - Du har lært mig at kiende og skatte Kierlighedens? Værd, og du kan troe ieg alvorlig vil bestræbe mig for aldrig at forstyrre dette Gode. - Saalænge du min Jens ret inderligt elsker mig - ligger Ansvarret for denne Skat næsten eene paa mig, thi i Almindelighed og endnu mere om os i Særdeleshed -er det vist sandt, at det oftest er Fruentimmeret det beroer paa at vedligeholde eller forstyrre den gjensidige Overeensstemmelse og at det er Mangel derpaa, der ødelægger Hierternes Varme - troer jeg vist.

Ogsaa jeg min Jens! har havt det Indfald at skrive noget hver Dag eller naar ieg havde Lyst. - Men skulde du troe det - det var mig virkelig vanskeligt at skrive mit sidste Brev - det var som om ieg aldrig havde skrevet til dig før - Aarsagen var nok, at den Følelse der nu fylder mit Hierte - var mig nye - og at ieg ingen Ord kiender, som kan udtrykke den.

I Dag gaaer det meget bedre - maaskee kommer det ogsaa noget deraf, at udvortes Omstændigheder har vakt mig af den bedrøvende drømmende Tilstand, som ieg siden din Afreise har været i. Et skrækkeligt Tordenveir det gyseligste vi har havt i Sommer, som begyndte i Søndags Aftes Kl.10 og varede uafslædt til Kl.3, om Morgenen - var nok i stand til at ryste een vaagen -og dog var ieg mod Sædvane næsten aldeles ikke bange; skiøndt de græsseligste Lyn og Tordenskrald uophørlig fulgte hinanden og ieg er vis paa, det slog ned i Gadekieret. - Men da man i Gaar Morges bragte de sørgelige Efterretninger om de Ulykker det havde giort - vaagnede en Skræk hos mig, som vanskelig vil forlade mig. - Præstegaarden i Kruranerup brændte af til Grunden - og et blot Lykkeskræft reddede Folkene. . . . en lille Bondepige blev kvalt ved flytningen. En Gaard i en lille Bye som hedder Benslew - en i.... en ved Nestved ere ogsaa brændte af, en Hest her paa Marken blev dræbt af Lynilden - og Gud veed, hvor det meere har truffet, thi dette er alt i vores Nabolaug.

Jeg er ikke ret rask i Dag; thi de 2 foregaaende Nætter har vi siddet oppe for Torden og i Nat sov ieg ikke, da ieg ikke kunde lukke mine Øine for de gyseligste Lyn viiste sig for min skrækkede Fantasie - Dit Spørgsmaal om vi kan leve af 300 Rdl.veed du min Jens mit Svar paa - det er mere end ieg havde ventet, naar Winther har sagt sandt. Jeg tør ellers næst an ikke tænke derpaa, mit Hierte banker for heftigt for min Roe - at være hos dig er mit eeneste - min inderlige. . . . .

Havde jeg været hos dig, min evig elskede Pige (i det græsselige Tordenveir, saa havde jeg sikkert intet Øieblik sluppet dig af mine Arme. Lynilden skulde have truffet os begge paa eengang. - At overleve dig var tusine Gange værru end døe, og at døe før du var at dræbe dig langsomt. - Jeg finder en særdeles Sødhed i den Tanke at døe i dine Arme, og jeg har holdt ogs. 274 s. 275udmalet den Forestilling siden jeg fik dit Brev - og dog kan jeg ikke begribe, hvorfor det ikke meget mere forekommer mig skrækkeligt at borttrykkes, førend jeg endnu havde nydt den Lyksalighed, som dog intet uden Døden kunde røve mig - den Lyksalighed, som du har givet mig saa sød en Forsmag paa, og som Jeg nu fortæres af Længsel efter at fortsætte. «Ja! min Dicte!» mit Hierte er endnu ligesaa fuldt - min Følelse endnu ligesaa varm og inderlig - men min Munterhed mit Liv og Virksomhed ere borte, siden jeg skrev dig til sidst og en tungsindig fortærende Længsel er kommet i Stedet - en Længsel, som jeg ikke har haft Kraft til at bestride og som jeg ikke rødmer ved at tilstaae, da et Liv som det jeg førte i Førslev, allene er Gienstanden for denne Længsel. -Jeg overregner bestandig hvilken den korteste Tid er, hvori man kan passere Veien frem og tilbage til dig - den første lille Frie hed jeg faaer, seer du mig i det mindste nogle Timer hos dig. - Jeg drømmer bestandig om dig og ender stedse i Uroe og Porvirring over at jeg maa forlade dig eller du er bleven borte for mig. - I Nat søgte jeg dig hele Verden over og seilede tilsidst til Jamaica for at finde dig. - Jeg fandt dig omsider - men i en slet Tilstand, bedrøvet og maver - og jeg vognede yderlig misfornøiet. - Jeg søger af alle Kræfter Embedet i Randers, og sikkert bidrager ogsaa det Haab og den Frygt, hvoraf jeg i denne Henseende omtumles, meget til at forurolige min Forfatning - Jeg ønsker saa inderlig at faae det, min kiereste Beskieftigelse er at udmale det Liv, vi da vil komme til at føre, og hvor til du i vore Samtaler gjorde saa fortryllende Grundtræk - og dog tør jeg næsten ikke venta det, thi den Lind hos Galschiøts, som Cancelliet saa skammelig forurettede, søger ogsaa Randers, og rimeligvis faaer han det. Ikke desmindre gjør jeg alt, hvad jeg kan, og da Brandt ikke er hjemme, har jeg forsøgt min Lykke hos - Cronprindsen, som jeg fandt meget bedre at tale med end den anden. kun maa man være lidt expedit hos ham, som jeg da ogsaa havde beredt mig paa. Han spurgde mig, om jeg ikke kunde tage mod et mindre Kald, for saa kunde man altid forfløtte mig til noget bedre. - Jeg demonstrerte ham paa det bedste, at det i Grunden kun var lidt, jeg begierte, da der ingen Menighed var ved Kaldet - og vor Samtale endtes med, at han sagde: "Jeg skal gjøre, hvad jeg kan". - Vilde handet - ja vilde han det, kun saa var du inden Vinteren min Kone - Men de Stores Ord - du! - og desuden er det meget mueligt, at han ikke engang kan gjøre noget heri, især om jeg har seet rigtig, med Competent;men siden han nu dog eengang har taget saa vel imod mig - og har seet mine virkelig gode Attester og billige Pordringer, saa agter jeg fremdeles at holde mig til ham især da der i denne Tid ved Forfløtninger vist bliver adskillige Embeder ledige. Jeg skal gjøre alt for inden Vinteren at komme ind i noget; thi snart maae og skal og vil jeg være hos dig ellers holder jeg det ikke ud.

Det er synderligt nok, hvilke orandringer vort Indvortes er underkastet. - Der var en Tid, da jeg med Behagelighed tænkte paa at reise udenlands - og nu er mit inderste Ønske et fast og stadig Bopæl. - Der var

en Tid, da jeg spurgte: mon hun elsker mig - og nu føler jeg saa fyldest giørende, at ingen kan elske mig, som du. Der var en Tid, da mine Ord kunde udtrykke mine Følelser - og nu ere de ikke tilstrækkelige for en hundrede Deel af min varme Hengivenhed - og jeg har aldrig været mindres. 276 s. 277 tilfreds med mine Breve end nu, - og dog er jeg saa overbeviist om, at du føler, hvad jeg vil sige - saa overbeviist, at jeg i denne Henseende er gandske roelig. - At vi tænke eens og føle eens, det er den Vanskelighed, du fandt ved at skrive dit første Brev, mig et nyt Beviis paa - thi det gik mig netop som dig. - Jeg maatte skrive adspredt, hvad der faldt mig ind; det var mig ikke mueligt at tænke paa Sammenhæng. Men det er godt min Dikte! at Erfarenhed har lært os, hvor usigelig lykkelige det staaer i vor egen Magt at være - det er den bedste Forsikkring om, at vi altid ville blive det. -

Tante Rogert, som nok har kundet mærke paa mig, at jeg havde været lykkelig i Førlev, spurgte mig i Onsdags -: "Og de har jo været fornøiet paa Landet?" - saa fornøiet, svarte jeg, at jeg har (intet Ønske) om at være lykkeligere. - Dut lidet vi mere talte herom overtødede hende, at den forrige Daarlighed var gandske ude af mit Hierte. - Men jeg troer ogsaa ut have mærket at jeg interesserer hende meget mindre end før. - Peder synes nu at være hendes Yndling. - Tabet af hendes særdeles Yndest, som desuden faldt mig temmelig besværligt, er mig meget ligegyldigt - men daarlig er hun dog, naar hendes Venner interesserer hende mindre, jo honettere og lykkeligere de ere. -

Lev vel, min elskede - min ømme Pige! (rid din Forskrækkelse ingen Indflydelse naae have paa din Helbred. - Glem ikke at sige mig, om du er ret frisk, naar du skriver til din

længselsfulde Ven
Jens Müller.

d. 28de July 1798.

Hils din gode Moder, og lad mig vide dit No i Lotteriet thi paa Mandag trækkes det. -